

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg bliver nødt til at rette hr. Poul Nødgaard angående Dansk Folkepartis eget forslag. Hr. Poul Nødgaard kom til at fremlægge det på den måde, at man ville forhindre dansk statsborgerskab til folk, der overhovedet ikke kunne forsørge sig selv. Jeg bliver nødt til at sige, at det jo ikke er det, der står i forslaget.

Det, der står i det forslag, der er fremsat af Dansk Folkeparti, er, at folk, der f.eks. har været i Danmark i 10 år og arbejdet i Danmark i 10 år, og som inden for de sidste 5 år har haft nogle ganske få måneders arbejdsløshed – ganske få måneders arbejdsløshed inden for 5 år! – ikke skal have ret til at få dansk statsborgerskab.

Så jeg bliver altså nødt til at korrigere hr. Poul Nødgaard. Jeg synes, hr. Poul Nødgaard skal læse op af forslaget og præsentere det præcist lige så fjendsk over for f.eks. de arbejdsløse, som det er.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu tænker hr. Søren Søndergaard formentlig på de dér ændringsforslag, vi stiller til indfødsretslovene, og der er forslagene nogenlunde, som hr. Søndergaard har beskrevet det, men det er jo klart, at hvis vi kunne komme i en dialog med hr. Søndergaard – det er nok helt utænkeligt – Socialdemokratiet, Venstre og De Konservative, var det selvfølgelig også noget, vi kunne indgå et kompromis om.

Det er det, der er ønskemålet for os, men hvis vi ikke kan opnå det helt optimale, er det klart, at så kan vi også lempe en smule på de dér ting, men der skal strammes afgørende i reglerne for at få et dansk statsborgerskab.

Nu har man f.eks. så travlt med, at man skal kunne forsørge sig selv. Jeg nævnte før de tyske regler, som jeg har sat mig ind i. 10 år skal man opholde sig i Tyskland, og man skal kunne forsørge sig selv for at få et tysk statsborgerskab, og i mange henseender er Danmark jo meget beslægtet med Tyskland.

Jeg kan ikke se, hvorfor man ikke kunne kopiere nogle af reglerne derfra. Jeg kunne tænke mig, at vi i Indfødsretsudvalget fik listet fuldstændig op fra land til land, hvordan reglerne er. Tyskland har jeg på tryk oppe på mit kontor, og der er det, som jeg skitserer her.

John Vinther (KF):

Jeg vil godt allerførst takke for debatten og også takke for den tilslutning, som Venstre, De Konservative, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti har givet til forslaget og også kvittere CD for de pæne ord og den, som jeg hørte, delvise tilslutning, der var til elementer i beslutningsforslaget.

Det har efter min opfattelse været en mærkværdig debat, hvor enkelte ordførere, og jeg bemærker skuffet også regeringspartierne ordførere, har forsøgt at tillægge forslagsstillerne motiver og tanker, som vi ikke har, og som man ikke kan finde udtrykt i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Der var ikke mange pæne ord fra justitsministeren og fra regeringspartierne om indholdet. Det kommer ikke helt bag på forslagsstillerne. Forhistorien er jo nemlig den, at efter at den aftale, som K og V havde med regeringspartierne om tildeling af dansk statsborgerskab, udløb ved årsskiftet, har vi stort set fra januar helt frem til maj måned løbende haft drøftelser og forhandlinger om at kunne nå frem til et nyt fælles grundlag. Det lykkedes ikke, så det kommer ikke bag på mig, at regeringspartierne ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Jeg stiller mig noget uforstående, når hr. Poul Qvist Jørgensen i dag kan komme med et udsagn om, at regeringspartierne under disse forhandlinger strakte sig endog meget langt for at nå frem til en fælles ny aftale med K og V. Det er ikke helt den samme erindring, jeg har af forhandlingsforløbet. Jeg har meget stor respekt for, at man selvfølgelig i nogle politiske forhandlinger skal kunne drøfte ting i fortrolighed, og jeg kunne ikke drømme om at begynde at offentliggøre, hvad der er sket under forhandlinger, men jeg kunne godt tænke mig at stille hr. Poul Qvist Jørgensen det spørgsmål: Hvori bestod regeringspartierne store indrømmelser? Hvor var det, man strakte sig langt for at få en ny aftale med K og V? Jeg har i hvert fald personlig meget svært ved at se de indrømmelser.

Jeg tror, at regeringspartierne holdning til hele det her spørgsmål vel i virkeligheden kan sammenfattes meget enkelt i hr. Poul Qvist Jørgensens udsagn: Man skal kunne viske tavlen ren. Når man har udstået sin straf, har man betalt sin gæld til det offentlige. Det er et udsagn, jeg grundlæggende er enig i, men det er jo ikke det, vi taler om. Selvfølgelig har man betalt sin gæld til det offentlige, når man har udstået sin straf, men skal man til og med have